

Приказки за страшна ноц

КОЛЕКЦИЯ ДРАКУС № 33

Приказки за страшна нощ

*Съставител
Елена Павлова*

GAIANA
book&art studio

Колекция „Дракус“ е логическо продължение на едноименното списание за фантастика, фентъзи, крими и разкази на ужаса. Конкурсите, които организирахме, и произведенията, които получаваме, ни убедиха, че сред българските автори на остросюжетна литература има такива, които искаме да срещнем с читателите, че творбите им заслужават да заемат място в колекциите на любителите на хубавата книга.

Приказки за страшна нощ

Българска. Първо издание

Художник: Петър Станимиров

Редактори: Явор Цанев, Кети Илиева

Предпечат: Явор Цанев

ISBN 978-619-7604-49-8

GAIANA

book&art studio

Елена Павлова

Всички обичат приказки.

(Е, поне повечето хора)

Понякога си мисля, че е защото са простички, праволинейни и изводите им са еднозначни. (Белята с какво искал да каже авторът води началото си от-тук)

Веднъж попаднах на един уъркшоп по преработка на приказки (беше на един Еврокон, явиха се няколко пъти повече от записаните за уъркшопа, беше хаос и половина) и особено неизгладимо впечатление ми остави твърдението на ръководителката – една австралийска писателка – колко гъвкави са всъщност приказките и колко лесно се разпознават, както и да ги усукваш и преработваш.

Оттогава все ми се искаше да пробвам.

За основа на този разказ послужи българската „народна“ приказка „Лисицата и щъркът“, която след леко копване се оказва всъщност присвоена басня на Езоп. (Което въобще не ме учуди, ние сме си крадлива нация и без ромите да ни помагат). От малка в нея ме е човъркала идеята, че двете животни не могат да се хранят от едни и същи съдове и щъркелът проявява огромна надменност спрямо лисицата, но ние го възприемаме като „добрия“ герой. (Което пак прекрасно отразява същността на нашата

нация...) Е, ето и тук една Лисица и един Щърк, които не могат да ядат от един и същ съд. (Образно казано.) Място на действието: България, София, ж.к. „Дружба“ – Езерото. И – и без Лисици и Щъркове, на политиците от години образован народ не им трябва... (Което, навярно, е и изводът от моята приказка). Злото не спи, и дори не са му нужни чудовища.

ЛИСИЦА В ГРАДСКА СРЕДА

Елена Павлова

10 декември, залез в 16:53

Здрачът се сгъстяваше около оцветените в люляково, лилаво и индигово облаци над езерото. На напрашената със сняг поляна на другия бряг в упоение се гонеха изведени на вечерна разходка кучета.

Тя се спусна полека по алеята и стигна до закътаната сред шубраците пейка до лампата. Денем тук понякога се спираха майки с колички, но вечер пейката беше само нейна. Седна с прибрани колена и сплете върху тях крехките си изтънели пръсти. Кралицата на езерния квартал.

Светът се променяше и не към хубаво, но поне около езерото имаше парк и общината го поддържаше. В заведението на западния бряг свиреше музика.

От полянката зад шубрака полъхна неподражаният аромат на джойнт и тя се усмихна замечтано, все така загледана в кучетата отсреща. Искаше ѝ се да не вижда спринцовките, осеяли квартала ѝ. Дали не можеше да ги пръждоса на езерното дъно? На

морското, казаха по новините, имало слой микропластмаса... Само ако можеше така лесно да пръждоса и дрогата на Щърка от вените на квартала си!

По алеята забързано мина дама на токчета, с палто от лисици и скъпа чанта, провесена на лакътя. Тя полека се обърна подире ѝ. Може би ганджата я правеше твърде смела?

Палтото изведнъж се *разпадна* на съставните си лисици, които се разбягаха.

С черните си лапички яката издра гърба на дамата, която изпищя. И продължи да пищи и да се шура замаяно. Хлапетата с коза се втурнаха на помощ, развеселени, и повече не се върнаха.

Когато спокойствието се възцари отново, тя праметна ръка през облегалката на пейката и погали по носа скрилата се в шубрака лисичка.

– Нямам нищо за теб – прошепна ѝ почти беззвучно. Мокро езиче облиза студените ѝ пръсти.

Заедно двете с лисицата продължиха да съзерцават кучетата на отсрещния бряг.

Здрачът се съсири около светналите лампи и отраженията на високите блокове в езерото. Кучкарите от поляната се прибраха, а лисичката изприпка на западния бряг да обикаля около заведението – навесът с дебели найлонови стени, зад които хората пируваха, я привличаше като пламък – муха. Тя предположи, че

животинчето ще се върне, ако се появи бездомната глутница.

Усети вонята на цигари много преди дилърчето да я блъсне безцеремонно в единия край на пейката и да седне до нея, а от другата страна приятелят му да преметне колана си на врата ѝ и да го затегне здраво.

– Тоя път няма мърдане, знайш кво искам, дърто.

Вятърът подръпваше прошарен кичур от тънката ѝ косица. Болката беше отрезвяваща. Пробуждаща. Осъзнаването, че те не могат да я убият, защото не знаят *как*, беше освобождаващо като оргазъм.

– Не... знам... – изхриптя тя с малкото останал въздух в дробовете си.

– Влизаш в проклетата къща... и го утрепваш. Тва искам. Зимаш пет хилки и си ходиш.

– Не ми... трябва пари...

– Абе не те питам трябва ли ти! – Дилърчето запали нервно цигара. – Искаш да си гледаш и утре псенца и листенца, нълтъй?

Въздухът ѝ беше свършил, така че тя не отговори нищо.

– Няма само да влиташ нощем по блоковете да цедиш децата! – вметна второто момче, което държеше усукан колана. – Бъди полезна с нещо, дърта кръвопийца такваз!

Пушачът си угаси цигарата в ръката ѝ. Кожата зацвърча и смрадта на изгоряла плът замести аромата на ганджа.

– Тази нощ, ясно. Утрепваш го!

С тези думи двамата дилъри си плюха на петите, а коланът се изхлузи от шията ѝ.

След малко лисичката стъпи с черни лапички на пейката и протегна дългата си муцунка да я близне по побелялата от душене шия.

Здрачът се превърна в мрак и паркът постепенно опустя, дори музиката в заведението спря. Бездомната глутница се появи да рови по кофите, но не посмя да се приближи до пейката, на която тя и лисицата продължаваха да се взират в отраженията на лампите в мастилените дълбини на езерото. Около храстите не остана нито една спринцовка.

Когато и управителката на заведението заключи и се качи на таксито си, тя се размърда. Надигна се от мястото си и без да бърза, закрачи към булеварда. Вярно, би могла да се премести нейде по-далеч от Щърка. Навърташе се наоколо от толкова години, че чак ѝ се струваше невъзможно езерото да е било едно време грамадна яма, сътворена от човешка ръка. Щърка беше дошъл по-късно, принудително вдворен в този квартал от комунистическата власт, изпъкваше сред градската среда като пришка от неудобна обувка.

Само дето беше пришка, предизвикваща червен вятър.

Вонята започваше да се усеща още около общинските блокчета, построени като стена да скриват миазмите на бараките от картони и шперплат. Над миризмата на боклуци и развалена помия се наслаждаваше сложната, богата, страховита смрад на твърде големи котки. Лисичката до крака ѝ настръхна и чак подскочи, когато хрипливият хъркащ рев заглуши за момент пронизителната какофония от свирня и гласове.

Понякога тя се промъкваше в здрача да погледа предизвикателната къща на Щърка и четирите клетки в двора. Лъвовете я очароваха. Понякога пък те се промъкваша покрай кофите за боклук и в такива ноци тя се прибираше в апартамента и си правеше чай.

Червеният вятър се разнасяше с кървавите следи на безследно изчезващите.

Само дето тя не беше лечението, а друг симптом, напомни си кисело.

Мракът се разтваряше в локви здрач покрай оградата, осветена само отвътре. Тя остави лисичката да души по тротоара и се отправи към грамадната метална порта зад ъгъла. Навремето тук бе имало детска градина, но не работеше още от деветдесет и първа. На Щърка не му трябваше образована храна.

Тя застана пред камерата на домофона. Ня-
маше нужда да натиска копчето, за да се обади след
малко високоговорителчето с припукване:

– Нямах работа тука, махай се, кръвопийцо.

– Напротив, имам. Кажи на шефа си, че съм
дошла на гости. Да го осветкам за пет хилки по по-
ръка на дилърчетата.

– Да бе, ей сега просто.

Тя нямаше нужда да си поема дъх, но въпреки
това вдиша дълбоко, сбръчкала леко нос. Върхът на
езика ѝ се стрелкаше между отворените устни. Не
надушваше страх. Само презрителната и малко
потна самоувереност, вдъхната на охраната от...
дрога?

– Да не речеш после, че не съм те предупредила
– поусмихна се тя накрая. – Хайде, със здраве!

Неуважението не си струваше гнева, така че не
се ядоса.

Нощният булевард пресичаше квартала като
водоразделител и тя постоя за момент точно на ръба
на мъгливите локви от светлина, които лампите раз-
пръскваха, загърбила детската градина и шперлато-
вите къщи, и какофонията от гласове. Не ѝ беше сту-
дено, но все пак потрепери, преди да пристъпи от
миазмите в бензиновите пари.

Прибра се в малкия си апартамент, стопли вода
в малката си кана и пусна малка бучка лед в чашата,

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Елена Павлова</i> ЛИСИЦА В ГРАДСКА СРЕДА	7
<i>Валентин Попов-Вотан</i> ПРЕРИЕН ТАНЦ	25
<i>Димитър Цолов</i> ГОРАТА НА СЪНЯ	50
<i>Марин Трошанов</i> РЕД	59
<i>Надя Михайлова</i> ВЕЛИКИЯТ ХАН НАРАН-АРСЛАН	89
<i>Невена Паскалева</i> ПЕПЕЛЯШКА	109
<i>Симеон Трифонов</i> 2Три:59 Сънища Преди	138
<i>Стефан Георгиев</i> МАЛКАТА СМАРТФОНОПРОДАВЧКА	175

Стефан Д. Стефанов
МАМА ОЩЕ Я НЯМА 184

Явор Цанев
РЪКАВИЦАТА НА ДЯДОТО 199

gaiana-books.com

Приказки за страшна нощ
Българска. Първо издание
Художник: Петър Станимиров
Редактори: Явор Цанев, Кети Илиева
Предпечат: Явор Цанев
ISBN 978-619-7604-49-8

GAIANA

book&art studio